

Anatomia humana

9-N: RESULTATS I PERSPECTIVA

Jorge Bello

Hem d'admetre que la consulta del 9-N va assolir una participació més aviat discreta perquè només hi va participar un terç dels convocats. Però també hem d'admetre que han estat 2,3 milions de persones, i que més de 1,6 milions van manifestar-se a favor de la independència.

Un objectiu de la consulta era saber, en termes quantitius, quina és la posició dels residents a Catalunya sobre la molt delicada qüestió de la independència. El resultat indica que hi ha un nombre molt important de persones que són favorables a la independència, però també indica que aquest nombre representa menys de la mitat de les persones a les quals afectaria una hipotètica independència.

No obstant això, la xifra de participants a la consulta i el nombre de vots afirmatius és una realitat inqüestionable, fins al punt que fa mal fet qui vulgui menysprear-la. El resultat del 9-N és sobre tot un argument impossible de rebatre a favor d'haver de convocar una consulta definitiva i acordada amb el govern central.

El resultat el 9-N és un argument impossible de rebatre a favor de convocar una consulta definitiva, vinculant, legal i transparent

Acordat d'aquesta manera, a l'estil escocès, el pròxim referèndum ha d'ésser vinculant, una condició que prèviament ha de tenir acordades unes regles clares i sobre tot consensuades. Aquesta és la perspectiva que hauria de tenir el futur del 9-N, i no pas la que sembla perfilar-se actualment, en la qual les misèries personals

agafen un protagonisme poc oportú, i ben nociu.

❖ **ARA NO ÉS MOMENT** per ambicions personals. Ara és moment d'unió, un concepte que molts van esgrimir però no tots volen assumir. Si no hi ha prou unió, sòlida i fonamentada, hi ha el risc que tot això acabi en una

anècdota, una desil·lusió, pèrdua de temps i energies, i que hi hagi qui, tot aprofitant la confusió, agafi coses d'aquí i d'allà i se les endugui a casa.

Aquesta possibilitat no és impossible, i per evitar-la és necessari que uns demanin transparència i els altres es mostrin transparents. L'actitud passiva, de queixa posterior, és un mal negoci. En conseqüència, la perspectiva del 9-N ha d'incloure la participació activa d'importants i ben variats sectors de la societat, perquè el vot que diumenge hom va donar-los és un encàrrec, no és en absolut un xec en blanc.

La perspectiva de tirar endavant, sense dubte difícil, també necessita

passar de la condició majoritàriament visceral, en la qual es troba ara el procés del 9-N, a una situació sobre tot intel·lectual, és a dir, de presentació i debat d'arguments sòlids seriosos, i no pas secundaris a la comprensible eferescència del moment.

D'una altra banda, també hem d'admetre que el govern central continua agressiu, poc racional i gens disposat a parlar-ne o com a mínim a veure el què. Insistiré a dir que la necessitat de les persones sempre està abans que la llei que regula aquesta necessitat.

Per tant, l'argument del govern central, de no acceptar la consulta perquè cap llei espanyola la recolza, és un argument fràgil, pueril. Aquesta fragilitat argumental del govern central permet d'entendre l'actitud pueril amb la qual es presenta en públic i davant del món.

No serà d'aquesta manera com la qüestió catalana es resoldrà. Tant si agrada o no, els fets del 9-N són d'una eloqüència indiscutible, i són fets innegables. És per aquest motiu, perquè la realitat sempre és inqüestionable, prou evident i prou eloqüent, i perquè la llei està al servei de les persones honestes, al servei de la bona iniciativa, al servei de la sana llibertat, és per aquest motiu que ara més que mai cal acabar amb les misèries personals i posar fil a l'agulla.

bello.cat / jordibell@gmail.com

Es racó d'en cambreta

COLITA

Gustau Juan Benejam

He de reconèixer que no en sabia ni el seu pseudònim artístic ni el seu nom; el vaig sentir per primera vegada l'altra setmana, quan a un telediari el locutor va anunciar que també el nou premi nacional de fotografia, la fotògrafa Colita, Isabel Steva Hernández, havia renunciat al guardó que atorga el Govern. No sabia qui era i vaig haver d'informar-me a internet, a l'omniscient Viquipèdia, com tots els qui només sabem un poc de molt poc. No feia ni un mes que Jordi Savall havia renunciat al premi nacional de música, amb una molt dura carta al ministre Wert.

A José Ignacio Wert el xiulen els cineastes, el blasmen els ensenyants, els artistes no en volen els seus premis, és el ministre a qui els ciutadans posen més mala nota, i açò que no n'hi ha cap que arribi al 4. Però és un membre del govern central de l'Estat i, com a tal, no és una persona individual, les seves actuacions són les del govern.

A alguns els pot semblar que l'inci-

dent, el fet, o si es vol, fins i tot, l'anècdota, no té objectivament grans transcendència, però si que té una forta càrrega simbòlica: els professionals de la cultura, dels ensenyants als artistes, s'hi rebel·len, en rebutgen les seves polítiques. I açò, no sols en el marc d'una profunda crisi econòmica i social de la nostra societat, sinó també en el marc d'una profunda crisi del règim polític nascut de la transició que va dur a l'actual Constitució del 78; però també dins una Europa en crisi, a la recerca d'un estatus i d'una identitat definitiva, d'un camí i un lloc en un món globalitzat, que les celebracions del vint-i-cinc aniversari de la caiguda del mur de Berlín no poden amagar.

❖ **EL MINISTRE WERT** és contestat arreu. La cultura i la ciència, a tots els nivells, aguanta per l'alta qualificació d'un bon nombre de professionals i un gran esplet d'anònims treballadors entusiastes a tot l'Estat, molts dels quals han de fer la seva tasca i malviure en condicions precàries, com tanta gent avui: des de professors universitaris fins a simples porters de museu, passant per mestres d'escola o bibliotecaris, per no parlar dels petits editors de llibres o la gran massa

La cultura i la ciència, a tots els nivells, aguanta per l'alta qualificació d'un bon nombre de professionals i un gran esplet d'anònims treballadors entusiastes a tot l'Estat

de voluntariat social.

La cultura i la investigació són, han d'ésser, un servei públic i una inversió de futur; a mig i llarg termini, necessàries per al progrés de qualsevol societat. Però sembla que aquí sols les volen fer servir com un ornament, una marca, al menor preu possible i amb els mínims maldecaps, tot ben controlat, com ho mostren, entre al-

tres, les normatives i les polítiques d'educació que hem vist als darrers temps, hereus d'aquella Espanya castellana dels Torquemada i de la Inquisició, que cremava heretges i enviava a l'exili els seus millor bracers i artesans, al nord d'Àfrica o a la Turquia dels otomans, llavors molt més tolerants amb els qui pensaven diferent, (com ara enviam tants de treballadors i titulats universitaris arreu del món, sobretot a Europa i a Estats Units), tot per tal de mantenir intacta la puresa de les idees d'aquella raça de creuats que acabaven de derrotar els musulmans a la Península Ibèrica, mentre el poble es moria de fam.

Ara, també, els més alts representants de la nostra cultura, tan poc valorada i tan necessària, es rebel·len.